

Ο ΦΡΙΚΩΔΕΣΤΕΡΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΤΟΥ 19ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

ΑΝΤΟΥΑΝ ΛΕΞΕ Ο ΑΙΜΟΠΟΤΗΣ!...

Ένα άπετρώπιο έγκλημα στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Τα παιδικά χρόνια του δολοφόνου. Ο παράξενος χαρακτήρας του Αντουάν Λεξέ. Ένας «άγριάνθρωπος» που αγαπάει τα δάση. Η ζωή του σε μια άπεκρυφη σπηλιά. Η άρπαξη κι ο στραγγαλισμός της μικρούλας Κωνστάνς Ντεμπουλλά. Πώς βρέθηκε το μισοφαγωμένο πτώμα της. Μιά έφιαλτική νύχτα του κακούργου. Η σύλληψή του από ένα άγροφύλακα. Το τραγικό τέλος ενός τρελλού.

Το πιο φοβερό και το πιο τερατώδες έγκλημα που αναφέρεται στα δικαστικά χρονικά του 19ου αιώνας, έγινε στις 10 Αδγούστου του 1824 στο δάσος του Φονταινεμπλώ. Ο δράστης του, ένα πραγματικό κτήνος, ονομάζεται Αντουάν Λεξέ.

Απ' τα μικρά του χρόνια, ο Αντουάν Λεξέ, γιός ενός χωρικού που είχε ένα αγρόκτημα στο Σιάν Μαρτέν, Μπρετενού, έφευγε σ' άλλους με σκληρότητα κι ήταν πάντα σκυθρωπός κι άμιλητος. Α-

πέρφαινε τα παιδιά της ηλικίας του, δεν ήθελε να παίξει μαζί τους κι έμεινε ώρες βλόηλρες άκίνητος, καθισμένος επάνω σ' ένα σφοδ κορμιάς, μέσα στους σταύλους ή ξαπλώνοντας σ' ένα μεγάλο μπάγκο, μακριά απ' το σπίτι του.

Αγαπούσε τη μοναξιά κι ήταν τόσο τεμπέλης, που ο πατέρας του αναγκάζονταν να τον δέχνη για να τον υποχρεώσει να κάνει καμιά δουλειά.

Η πιο μεγάλη διασκέδαση του μικρού Αντουάν ήταν να κρύβεται μέσα στα δάση, όπου έκανε μακρινούς και μυστηριώδεις περιπάτους, μαζεύοντας ξερά κλαδιά, τα όποια κουνάλουσε το βράδυ στο σπίτι του.

Όταν έπηγε να κάνει τη στρατιωτική του θητεία στο Σουασόν, στα 1815, ο Αντουάν Λεξέ φέφθηκε σαν καλός στρατιώτης, μά ήταν, όπως πάντα, σκυθρωπός κι άμιλητος. Κι έμα ξαναγύρισε στο χωριό του, έξακολούθησε την ίδια ζωή. Τώρα μάλιστα αναζητούσε περισσότερο τη μοναξιά.

Οι νέοι του χωριού τον έλεγαν «άγριάνθρωπος» ή «άνθρωπο των δασών» κι άδικα προσπαθούσαν να τον παρασύρουν στα πανηγύρια και στους χορούς τους. Ο Αντουάν Λεξέ απέφαινε τον κόσμο κι άόμοια περισσότερο τα μέρη, όπου μπορούσε να συναντήσει κορίτσια. Όταν μια γυναίκα του έλεγε κανένα λόγο, έτρεχε κι έφαινε σαν τρελλός.

Αμα έβλεπε τα είκοσιενά, στις 24 Ιουνίου του 1824, ο Αντουάν άγγιγγιλε στον πατέρα του, ότι θα έφαινε απ' το σπίτι.

— Θα πάω στο Ντουοντάν, του είπε. Κάποιος θα με πάρη ύπηροήτη του σ' ένα αγρόκτημα.

Κι έφαινε πραγματικώς σε λίγες μέρες, μ' ένα δισάκι στον ώμο και με λίγα λεπτά στην τσέπη, τα όποια του έδωσε ο πατέρας του. Αντί όμως να πάρη το δρόμο του Ντουοντάν, έτράβηξε για τις Έτάμπ κι έφαισε στο δάσος που είχε επάνω απ' το Μονμυρό, κοντά στο Λά Φερτέ—Αλλά, Ο άσπατανίζτος πόθος της μοναξιάς τον έκανε να πη ψέματσα στους γονείς του, για να μπορέση να πάη να ζήσει όπως ήθελε μέσα στο δάσος, που ήταν το μόνο περιβάλλον που αγαπούσε σ' αυτόν τον κόσμο.

Έτσι, κοντά στις Ρός της Σαρμπονιέρ, ανέκαμψε ο Αντουάν μια μεγάλη σπηλιά κι εγκαταστάθηκε εκεί μέσα, φτιάχνοντας ένα κρεβάτι με ξερά φύλλα και θημάρια.

Έζησε εκεί πέρα καμιά δεκαπενταριά ημέρες κι ή μόνη

του τροφή ήταν ρύζι, στάχια και φρούτα, που έπηγαινε και τα μάζαινε τη νύχτα απ' τους γόφους άγρούς.

Μά δεν μπορούσε να ζήσει μόνο μ' αυτά ένας άθλητικός άνδρας, σαν το Λεξέ, που είχε ανώστημα ένα κι όδόντα. Άρχισε λοιπόν να κλέβη, κάνοντας έπιδρομές στα περιβάλλια και στα κοιτότσια του Μονμυρό.

Κι έπειδή δεν μπορούσε ν' ανάμνη φωτιά για να ψήσει τα κλοπιμαία, έφαινε όμα τα λαχανικά, καθώς και τα κουνέλια που έβλεπε απ' τα σάπια. Αυτή ή τροφή όμως δεν άργησε να γεννήση σιγά—σιγά μέσα του μια τρελλή, μά τρομερή έπιθυμία: Να φάη ανθρώπινο κρέας και να πη ζεστό ανθρώπινο αίμα!

Και τότε έκανε το πρώτο φρικιαστικό έγκλημά του...

***

Ένα απόγευμα, στις 10 Αδγούστου, την ώρα που άρχιζε να βροδιάζει, έβλε στην άκρη του δάσους ένα κοριτσάκι που δούλευε όλομόναχο σ' ένα χωράφι.

Ο «άγριάνθρωπος» τότε, τυφλωμένος απ' το τρελλό πάθος του, ώρμησε σαν θηρίο που πηδάει επάνω στη λεία του, έστραγγάλισε τη δυστυχισμένη εκείνη μικρούλα κι έπειτα την φορτίθηκε στον ώμο του κι έτράβηξε για τη σπηλιά του.

Το κοριτσάκι το έλεγαν Κωνστανς Ντεμπουλλά κι ήταν δώδεκα χρόνων. Ήταν μοναχοκόρη ενός γεωργού του Μονμυρό.

Όταν νύχτωσε, οι γονείς του άνησυχησαν που δεν το είδαν να γυρίση απ' το χωράφι του βρούν. Κοντά λοιπόν σ' ένα αυλάκι, βρήκαν τέλος τοποθετημένα ποτίσια και την ποδιά της κόρης τους.

Τι έσημαινε αυτό; Οι άπλοιοί χωρικοί δεν μπορούσαν να μαντέψουν. Όστόσο, επειδή είχε φανεί εκείνες τις ημέρες ένας λύκος έξω απ' το χωριό, βγήκαν όλοι στο κινηγι και πέντε όλόκληρες ήμέρες έψαχναν παντού να βρούν το άγριμ ή τη χαμένη κόρη. Μά δεν βρήκαν τίποτε άλλο, παρά ένα συνθιμισμένο μαντήλι με μπλε κι άσπρες ρίγες που δεν ήταν της μικρής Κωνστανς.

Απογοητευμένοι πια, ήσαν έτοιμοι να πάρουν τις άναζητήσεις τους, όταν στις 16 Αδγούστου, μερικολ χωρικοί του Σερνύ, ψάχνοντας για τη χαμένη κόρη στα περικόρια της Σαρμπονιέρ, είδαν σε κάποιο μέρος τις παντός φτέρες τοσαυταπήμένες από κάποιον. Έρρείνησαν τότε καλύτερα και πίσω από ένα σφοδ ξερά φύλλα, άνακάμψαν την είσοδο μιας άλόκρης σπηλιάς. Έμπήκαν άμέσως μέσα κι είδαν το κρεβάτι του «άγριάνθρώπου» και τριγύρω τα κόκαλα των κουνελιών πουχε φάει όμα.

Μια βαριά όμως άποφορά έβγαινε από κάπου. Προχώρησαν λίγο και κάτω από μση σθαβή χόμα βρήκαν το πτώμα ενός κοριτσιού, με τα πόδια λυγισμένα επάνω στην κοιλιά του και τυλιγμένο σ' ένα κου-

Την έπινα και τη φορτίθηκα στον ώμο μου...

κι άρχισαν να ψάχνουν για να το λάκ, βρήκαν τέλος τοποθετημένα ποτίσια και την ποδιά της κόρης τους.

Τι έσημαινε αυτό; Οι άπλοιοί χωρικοί δεν μπορούσαν να μαντέψουν. Όστόσο, επειδή είχε φανεί εκείνες τις ημέρες ένας λύκος έξω απ' το χωριό, βγήκαν όλοι στο κινηγι και πέντε όλόκληρες ήμέρες έψαχναν παντού να βρούν το άγριμ ή τη χαμένη κόρη. Μά δεν βρήκαν τίποτε άλλο, παρά ένα συνθιμισμένο μαντήλι με μπλε κι άσπρες ρίγες που δεν ήταν της μικρής Κωνστανς.

... Άρχισα να καταβροχθίζω τη μικρούλα με λύσσα!...

κάμισο, σ' ένα φουστάνι και σ' ένα μεγάλο μαντήλι. Ήταν το πτώμα της Κωνστανίνας Ντεμπούλλυ.

Ένας ιατροδικαστής που κατέφθασε επί τόπου, γιά νά εξετάσῃ τὸ πτώμα, εἶδε μὲ φρίκη, ὅτι τὸ κορμίσκι εἶχε ξεσκαστεῖ πέρα ὡς πέρα μ' ἓνα κομψὸ ὄργανο. Ἔκανε ἀκόμα καὶ μιά ἄλλη παράξενη ἀνακάλυψη: Ἐνῶ τὸ κεφάλι καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ πτώματος ἦσαν γεμάτα αἷμα, ἡ καρδιά καὶ τὰ ἀιμόφορα ἀγγεῖα ἦσαν τελείως ἀδεια, ἐντελῶς στεγνά. Ἡ καρδιά μάλιστα ἦταν καὶ μωσαφιομένη.

Ἐπρεσε τώρα νά βρεθῇ ὁ δολοφόνος. Οἱ καλύτεροι λοιπὸν ἀστυνομικοὶ τῆς ἐποχῆς ἄρχισαν νά ψάχνουν γιά νά βροῦν τὰ ἴχνη του. Ὅσο ὅμως καὶ ἂν προσπαθοῦσαν, δὲν κατορθώναν τίποτε καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νά τὸν γυρεύουν ἀκόμα πολὺν καιρὸ, ἂν ὁ ἐνοχὸς δὲν ἐπροδίδεταν μόνος του. Καὶ νὰ τί συνέβη:

Χωρὶς ἡ ἀρχὴ νὰ τὸ ὑπομνήσονται, εἶχαν πιάσει ἤδη τὸν Ἀντουάν Λεζέ, στίς 12 Αὐγούστου. Εἶχε πέσει δηλαδὴ στὰ χέρια ἀδῶς ἀγοροφύλακα, πού τὸν ἐθεώρησε ὡς ἓνα ἐπικίνδυνον ἀλήτη καὶ τὸν παρέδωσε στὴν ἀστυνομία.

Ἀρχισαν ἀμέσως ἀσθηρῶς ἀνακρίσεις. Κι' ὁ Ἀντουάν Λεζέ ἀφηγήθη στοὺς συντρόφους τοῦ κελιοῦ του, ὅτι εἶχε ζήσει δεκαπέντε ἡμέρες μέσα στὸ δάσος, τρώγοντας ὡμὰ λαχανικά καὶ κουνέλια. Αὐτὰ ὅμως τὰ λόγια του τὰ ἔμαθε ὁ φύλακας τῆς φυλακῆς καὶ ἀμέσως εἰδοποίησε τὸν διευθυντὴ του. Στὸ διστάζει τοῦ φυλακισμένου βρήκαν τότε διὸ μπερὰ καὶ ἀνοιχτάρα μαχαίρια καὶ ἓνα μαντήλι μὲ μπλέ καὶ κόκκινες ρίγες, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο πού βρέθηκε κοντὰ στὰ ρούχα τῆς μικρῆς Κωνστανίνας.

Ἀρχισαν ἀμέσως ἀσθηρῶς ἀνακρίσεις. Κι' ὁ Ἀντουάν Λεζέ δὲν μπόρεσε νά κρυφτῇ. Διάφορα ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα, καθὼς καὶ ἡ μαρτυρικὴ καταθέσις μερικῶν γυναικῶν πού τὸν εἶχαν ἰδεῖ κοντὰ στὴ Ρόζ τῆς Σαρμαντιέρ, τὸν ἀνάγκασαν νά ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημα του καὶ νά τὸ περιγράψῃ μὲ κάθε λεπτομέρεια:

«Ἡ ἀτελεισία, εἶπε, μ' ἔκανε νά πάω σ' ἐκεῖνο τὸ δάσος τοῦ Μονιμώ. Τὸ κεφάλι μου ἦταν ἀδειο. Μ' ἐβασάνιζαν παράξενες ἐπιθυμίαι, μὰ δὲν ἤθελα νὰ τίς ἱκανοποιήσω, γιὰτὶ μ' ἐτρόμαζαν.

» Στίς 10 Αὐγούστου, ἔβγαλα ἀπ' τὴ σπηλιά μου κατὰ τίς τρεῖς καὶ μισή. Βγήκα γιά νά μαζέψω λίγα μῆλα ἢ ὅποιο ἄλλο φρούτο εὔρισκα. Εἶδα τότε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους ἓνα μικρὸ κορίτσι πού καθόταν μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς ἐμένα καὶ ἀμέσως μοῦ ἤθε ἡ ἰδέα νά τὴν ἀρπάξω καὶ νά τὴν πάω στὴ σπηλιά μου. Ἐφάρσα λοιπὸν κοντὰ τῆς, δίχως νά μὲ καταλάβῃ, τῆς ἐπέρασα τὸ μαντήλι μου γύρω στὸ λαιμὸ τῆς, τὴν ἔπνιξα καὶ τὴ φορτώθηκα στὸν ὄμο μου. Ἡ μικρούλα ἄφησε μονάχα μιά μισόβουτη κραυγὴ πρὶν ξεφυγῆσαι. Τράβηξα μέσα στὸ δάσος καὶ σὲ λίγο ἄρχισα νά βασανίζομαι ἀπ' τὴ δίψα, τὴν πείνα καὶ τὴ μεγάλη ἔσθνη. Ἐγείνα μ' ἐξουραστῶ καὶ ἀπόπεινα ἔτσι ἀναισθητὸς ὡς μισὴ ὥρα. Ἡ πείνα ὅμως καὶ ἡ δίψα μὲ τυραννοῦσαν τώρα πολὺ. Κι' ἄρχισα μὲ λύσσα νά καταβροχθίζω τὴ μικρούλα. Εἶχε πεθάνει. Τὴν εἶχα πιάσει μὲ τὸ μαντήλι μου. Κι' ὅταν τὴν ἔσχισα μὲ τὸ μαχαίρι μου, τὸ αἷμα τῆς πετάχτηκε στὸ πρόσωπό μου καὶ στὰ χέρια μου. Τότε, χωρὶς νά ξέρω τί κάνω, ἄρχισα νά πίνω τὸ αἷμα ἐκεῖνο καὶ νὰ τὴν βιζαίνω τὴν καρδιά. Ἐφάρσα μάλιστα καὶ τὴ μισὴ καρδιά τῆς!

» Ἐπειτα, ὅταν ξεδιψάσα καὶ χορτάσα, ἔθαψα τὸ πτώμα τῆς μέσα στὴ σπηλιά μου καὶ ἔφριξα ἀπὸ πάνω μιά στοίβα ξερὰ κλαδιά. Κι' ὅστερ' ἔβγαλα τρέχοντας μακριὰ ἀπ' τὴ σπηλιά, γιὰτὶ μ' εἶχε πιάσει ἓνας ἄγριος φόβος.

» Τὰ νυχτοπούλια πού ἔκρωζαν γύρω μου, μ' ἔκαναν νά τρομάξω περισσότερο, γιὰτὶ νόμιζα ὅτι ἦσαν οἱ χοροφύλακες πού μ' ἐκνηγοῦσαν.

» Δὲν μποροῦσα πιά νά σκεφτῶ. Τράβηξα λοιπὸν καὶ κρυφτήκα ἀνάμεσα σὲ κάποι βράχους, πὺδ κάτω ἀπ' τὸ δάσος. Ἐπέρασα ἐκεῖ τὴ νύχτα ἄπνους καὶ ὅταν ἔγερσοσε, πῆρα τὸν κάμπο καὶ ἀνέβηκα σ' ἓνα μικρὸ βουνό. Βρήκα μιά πηρὴ καὶ ἔπλυνα τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια μου, καθὼς καὶ τὸ ματωμένο πουκάμισό μου. Τὰ μαύγια ὅμως καὶ ὁ γυαζὰς δὲν ἐκαθάριζαν. Τὰ ἔχωρα λοιπὸν καὶ τὰ πέταξα. Ἐξάρνα, εἶδα ἓναν ἀγοροφύλακα καὶ ἄρχισα νά τρέχω σάν τρελλὸς ἀπ' τὸ φόβο μου. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ κινήθηκε καὶ μοῦ φώναξε: — Ἄλτ! Ἐν δόναμι τοῦ βασιλέως...

» Κι' ὅστερ' ἀπὸ λίγο μ' ἔπιασαν...

Ὁ Ἀντουάν Λεζέ δικάστηκε στὸ κακοϋργικὸ δικαστῆρι τῶν Βερσαλλιών τὸν Νοέμβριον τοῦ 1824. Κάθε φορὰ πού τὸν ρωτοῦσαν γιά διάφορες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του καὶ τοῦ ἔγκλημάτος του, ἀπαγοῦρε πᾶντα στερεότυπα!

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Μ. Αἰκατερίνης, ζοῦσε στὴ Μόσχα ὁ ἄγλιος τραπεζίτης Σούντερλανδ, τὸν ὁποῖο ἡ Τσαρίνα ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά.

Ἐνα πρωὶ ὅμως, ὁ τραπεζίτης εἶδε κατάπληκτος, ὅτι τὸ σπίτι του ἦταν πολιορκημένον ἀπὸ ἀστυνομικούς. Συγχρόνως τὸν εἰδοποίησαν, ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀυτοκρατορικῆς ἀστυνομίας Ρελιέρ, ζητοῦσε νά τοῦ μιλῆσῃ. Ὁ Σούντερλανδ τὸν δέχτηκε ἀμέσως καὶ τὸν ρώτησε τί συμβαίνει.

— Κύριε Σούντερλανδ, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς, θλίβομαι κατὰκαρδα διότι διατάχθη ἀπ' τὴ Μεγαλειότητά τῆς νά ἐκτελέσω μιά ὑπηρεσία, τῆς ὁποίας ἡ σκληρότης μὲ τρομάζει. Δὲν μπορῶ νά καταλάβω τί ἔγκλημα διεπράξατε, ὥστε νά προκαλέσετε τὴν ὀργὴ τῆς σεπτῆς ἀυτοκρατορίας μας.

Ὁ Σούντερλανδ τάχασε.

— Τ' εἶν' αὐτὰ πού μοῦ λέτε; φώναξε. Ἐγὼ διεπράξα ἔγκλημα; Ἄστεινύσαστε; Ἄλλὰ τέλος πάντων, τί διαταγὴ ἔχετε;

— Κύριε, εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νά σᾶς τὸ πῶ.

— Νὰ μὲ φυλακίσετε ἴσως;

— Ἄ! ἀπ' τὴ φυλακὴ βγαίνει κανεὶς κάποτε...

— Μήπως νά μὲ μαστιγώσετε μὲ τὸ κнуото; Ξαναρώτησε ὁ τραπεζίτης.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς. Τὸ βασανιστήριον τοῦ κнуото εἶνε βέβαια φρικτὸ, ἀλλὰ δὲν σκοτώνει!

— Θεέ μου! εἶπε τότε ὁ τραπεζίτης. Κινδυνεύει λοιπὸν ἡ ζωὴ μου; Σᾶς ἱκετεύω... πῶστε μου ἀμέσως...

— Ἡ διαταγὴ μου, κύριε Σούντερλανδ, εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, εἶνε νὰ... σᾶς ταρχειύσω!

— Νὰ μὲ ταρχειύσετε!... φώναξε ὁ Σούντερλανδ ἔντρομος. Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νά σᾶς ἔδωσῃ ἡ Τσαρίνα μιά τέτοια διαταγὴ!

— Ἀλλοίμονο, κύριε Σούντερλανδ! Μολονότι δὲν ἔχομε δικαίωμα νά σχολιάζουμε τίς διαταγὰς πού παίρνομε, ἐν τούτοις ἐτόλμησα νά ἐκφέρσω στὴν ἀυτοκράτειρα τὴν κατάπληξί μου, ὅταν ἀκουσα τὰ τρομακτικὰ λόγια τῆς. Ἀλλὰ τότε ἡ σεπτὴ ἄνασσα ὀργίστηκε καὶ μὲ διέταξε νά φύγω καὶ νά ἐκτελέσω ἀμέσως, χω-

ρὶς ἀντιλογίες, τὴ διαταγὴ τῆς.

Κατὰ τὴν αὐτοῦ, ὁ δυστυχὴς τραπεζίτης, ἔντρομος καὶ ἔξαλλος ἀπ' τὴν ἀπόγνωσι, κατορθώσασε νά πείσῃ, μὲ χίλιες ἱκεσίες καὶ παρακλήσεις, τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ νά γράψῃ μιά ἐπιστολὴ στὴν ἀυτοκράτειρα καὶ νά ἐπικαλεσθῇ τὴν εὐπλαχίαν τῆς. Ὁ Ρελιέρ ἐδέχτηκε, ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὴν ἔδωσε στὸ φίλον τὸ κόμητα Μαρκοῦς νά τὴν πᾶρῃ στὴν ἀυτοκράτειρα, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος φοβόταν νά παρουσιάσῃ ἑμπαρὸς τῆς.

Ὅταν ἡ Αἰκατερίνη ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολὴν, ἔμεινε κατάπληκτη.

— Δίκαιε Θεέ! φώναξε, τί φρίκη! Ἀσφαλῶς ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Ρελιέρ θὰ παρεφρόνησε... Κόμητα Μαρκοῦς, πηγαίνετε γρήγορα καὶ διατάξτε τὸν ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρου τὸν τραπεζίτη.

Ὁ κόμης ἔτρεξε καὶ ἐξέτελεσε ἀμέσως τὴ διαταγὴ τῆς Αἰκατερίνης. Ὅταν δὲ ξαναγύρισε στ' ἀνάκτορα, βρήκε τὴν Αἰκατερίνην ξεκαρδισμένην στὰ γέλια.

— Τώρα καταλαβαίνω τὴν αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς κωμικοτραγικῆς ἱστορίας, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη. Πρόκειται γιά μιά ἐξωφρενικὴ παρεξήγησι. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχα ἓνα ὄμορφο σκυλίκα πού τὸ ἀγαποῦσα πάρα πολὺ καὶ τὸ ὀνόμαζα «Σούντερλανδ». Τοῦ εἶχα δώσει δηλαδὴ τὸ ὄνομα τοῦ ἄγγλου, ὁ ὁποῖος μοῦ τὸ εἶχε δωρήσει. Τὸ σκυλίκα αὐτὸ μοῦ φέφρισε χθὲς καὶ διάταξα σήμερα τὸ πρῶτὸν Ρελιέρ νά τὸ ταρχειύσῃ. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἀνόητος νόμισε πὺδ τοῦ ἀνέθεσα νά βαλσαμώσῃ τὸν τραπεζίτη Σούντερλανδ καὶ τράβηξε ἴσια στὸ σπίτι του, ἔτοιμος νά φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐντολήν μου. Εὐτυχῶς πού ὁ Σούντερλανδ τὸν ἔβαλε νά μοῦ γράψῃ καὶ νά μὲ παρακαλέσῃ νά τὸν λυτῶθω. Διαφορετικά, ὁ ἀτυχὸς τραπεζίτης θὰ ἦταν αὐτὴ τὴ στιγμὴν... βαλσαμωμένον, ἀντὶ τοῦ σκυλοῦ μου!... Εἶνε τρομακτὸ, εἶνε τραγικὸ, εἶνε ἀπίστευτο!...

— Τί ἐλάτε νά κάνω; Μ' ἔσπρωξε ὁ διάβολος...

Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος καταδικάστηκε σὲ θάνατον καὶ τὴν 1 Δεκεμβρίου τοῦ 1824 κηρυχθῆναι.

Ἡ αὐτομία ἀπέδειξε, ὅτι ὁ δικηγόρος του εἶχε δίκιο, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἦσαν τρελλός. Ὁ Ἀντουάν Λεζέ, ὁ ἀνθρωπὸς τῶν δασῶν, ἦταν ἀνεύθυνος γιά τὸ φοβιστικὸν ἔγκλημά του. ΖΑΝ ΚΑΡΟΝ

